

4
1965

PIGE

Snejderne

Æggene blev dækket til, når fuglen forlod reden.

En værre lappedykker.

Udtrykket: En værre lappedykker — regnes ikke for at være særlig smigrende for den, det går ud over. Men jeg ved så meget, at var vi bare halvt så elegante og fikse i det våde element, så havde vi god grund til at være stolte. Men der er langt igen, og mennesker når aldrig lappedykkerens fænomene færdighed i at svømme og dykke.

Lappedykkerne er tilmed interessante fugle. For år tilbage fik jeg lyst til at gøre deres nærmere bekendtskab. De var ikke særlig forskræmte af sig, men det var alligevel vanskeligt at komme dem nær nok til at fotografere dem. Jeg forsøgte så at anbringe mit fotoapparat godt camoufleret på en lille tommerflåde, som jeg skubbede foran mig, dels vade, dels svømmende.

Vi morer os over hinanden — lappedykkeren og jeg.

Men her kom jeg i uføre. Lappedykkerne fulgte med stor opmærksomhed mine forberedelser, men da jeg nærmede mig deres tilholdssted, dukkede de simpelthen under overfladen og kunne nu frit

LAPPEDYKKERNES PRIVATLIV

Lappedykkerungen ser sig omkring.

svømme nærmere og studere min ringhed nedefra. Ved siden af deres specielle evner i det våde element, var jeg en slem klods, og jeg tror nok, de højlydt drøftede mit mislykkede forsøg på at narre dem. Jeg kan endnu høre den hånlige klang i deres stemmer, da jeg søgte på land igen.

Det var et tidligt forår, og da fuglene lidt senere gik i land for at bygge rede, blev det min tur til at more mig. Lappedykkerne er af bygning noget langstrakte, og for at fremme deres fart i vandet sidder benene langt tilbage. Skal fuglene op på deres svømmende sivrede, har de derfor det største besvær med at holde balancen. Mangfoldige gange har jeg set dem få overbalance og trille i vandet på ny, ja, endog få reden til at kæntre, så nylagte æg faldt udenbords.

Nu må jeg hellere fortælle, at disse iagttagelser stammer fra besøg hos den toppede lappedykker (det er den store art med krave, og den holder fortrinsvis til i søer med klart vand). Men vi har andre i den familie. Der er dværglappedykkeren, der træffes i næsten tilgroede søer og moschuller, der er den gråstrubede, som mest findes i fjorde og vige med brakvand, og den sorthalsede, der helst yngler i store kolonier — og endelig en sjælden vintergæst nordfra, som meget snildt kaldes nordisk lappedykker.

Har I en af de nævnte arter på egnen, så er det ingen dårlig idé at holde øje med fyren. Jeg garanterer for, at det ikke bliver kedeligt. Ungerne forlader reden, straks de er udrugede. De er sort- og hvidstribede på langs, altså en slags pyjamasbørn. Svømme kan de nok, men i den første tid tager forældrene dem på ryggen, når de forlader det skærmende siv eller tagrørbælte. Her hænger de fast, også når deres ophav dykker efter føde eller af sikkerhedsgrunde forlader overfladen. Ungerne er så afhængige af at have en „base“, at de ofte følger efter forbisvømmende blishøns eller en mindre båd, bare for at blive „taget op“, om de af en eller anden grund er kommet nogle meter bort fra forældrene, og disse ikke lige er i syne. Mig bekendt er lappedykkerne de eneste fugle, der transporterer deres unger på ryggen. (Derimod har jeg set store gøgeunger med deres plejemor på ryggen, medens hun madede „barnet“!).

Lappedykker og mågeæg i samme rede.

Sidste sommer aflagde jeg et besøg ved en stor koloni af den sorthalsede lappedykker. Rederne er højttbyggede og solide i forhold til, hvad de øvrige arter kan præstere. De var anbragt så tæt sammen, at der ikke var plads imellem til, at en båd kunne komme frem. Det var i en sivholm i en af vore store søer, og da fuglene bor samme sted hvert år, var der mange gamle reder imellem. Disse var taget i brug af en anselig flok hættemåger. Et enkelt sted var dette kompagniskab drevet så vidt, at der var både lappedykkeræg og mågeæg i samme rede. Der var også en enkelt svanerede, nogle blis-

hønsere, en vandrikse og en rørhøne på stedet. Så der var mere end nok at holde øje med. Mågerne var straks gået skrigende på vingerne, og lappedykkerne forsvandt sporløst under vandet. Lidt senere dukkede de op i sikker afstand ude på åbent vand, hvor de højlydt diskuterede forstyrrelsen.

Men da den lille båd blev liggende i koloniens udkant, og der iøvrigt ikke skete noget — så varede det ikke længe, før de travle fugle vendte tilbage og optog deres vante liv med at ruge æg ud og svømme på visit til naboer. Mågerne havde nyklækkede unger, der var plettede i dunklædningen i modsætning til lappedykkernes stribede. (Forskellen må da hjælpe noget på forvirringen af afkom. Jeg så flere gange en mågeunge krybe op i reden til en lappedykker!).

Lappedykkeren må skynde sig.

Tiden gik alt for hurtigt i denne fugleby, og selv om jeg ikke blev stort klogere af opholdet, så fik jeg et godt indtryk af den omsorg, disse fugle nærer for deres afkom, og hvordan forældreparret hjælpes ad i besværlighederne med de nyklækkede unger, som absolut ikke kan klare sig selv, men må have mad og varme, være under stadig opsigt og skal lære en hel del for at stå på egne ben — sådan set ikke ulig menneskebørn. Her sker det bare i et noget hastigere tempo med udviklingen. Men det er nødvendigt; sommeren er kort — og den sorthalsede lappedykker er trækfugl som svalen og storken, selvom den næppe flyver så langt i vintertiden som disse.

Manden fra skovene

De første forsøg i det våde element.

Hannen holdt vagt udenfor.

Skal vi skrive en ansøgning?

Hvert år på denne tid modtager jeg en hel del ansøgninger fra piger og drenge mellem 15 og 20 år, og hver dag, når postbudet har været hos mig for at aflevere dagens host, river jeg mig i fortvivelse i håret, for det er dog rædsomt, så svært det er for menneskenes børn at fremstille en ansøgning. Når jeg har fortvivlet lidt, så knalder jeg en knyttet hånd i skrivebordet, så blomsterne vælter og blækhuset skvulper, og så råber jeg af mine lungers fulde kraft: „Hvorfor — — — hvorfor er der dog ikke et behjertet menneske, der har fortalt dem en lille smule om, hvorledes man skal skrive en ansøgning“. Jeg kan godt huske, at det var forbasket svært i begyndelsen, men det er ikke sværere, end man kan lære det, og det er en ting, som alle mennesker på et eller andet tidspunkt får brug for at kunne.

Det kunne være, at jeg skulle forsøge mig som et behjertet menneske, for måske kunne du have lyst til at søge dig et job i din sommerferie. Måske skal du søge om at komme med i en lejr, hvor der kun kan komme et begrænset antal spejdere med, det kan være, du skal søge dig et legat, eller du skal finde et arbejde, når du er færdig med at gå i skole. Det kan være, du ser en annonce, og det så slår ned i dig: „Denne annonce må være skrevet for mig. Det er et arbejde, jeg vil kunne udføre til punkt og prikke, og som jeg har gevaldig lyst til“; men når du så sætter dig ned for at fortælle de mennesker, som annoncerer, at du er den helt rigtige til jobbet, så ... ja ... hvordan skal man så egentlig fortælle dem det?

Gør et net indtryk!

Skal du ind på rektors kontor for at anmode om en fridag, så sørg for, at håret ligger i de rette folder, og blusen sidder inden for nederdelen, inden du banker på døren. Du vil nemlig gerne støtte din anmodning med at gøre et net indtryk. Skal du skrive en ansøgning, så nytter det ikke, du renser negle og trækker strømper op, inden du går i gang med skriveriet, men det er dog meget, meget vigtigt i sådan en situation at gøre et net indtryk. Du må tænke på, at i det øjeblik, du har lagt din ansøgning i postkassen, så har du ikke mere nogen indflydelse på, hvordan den vil tage sig ud i andres øjne. Din ansøgning er det eneste middel, du kan påvirke modtageren med, derfor skal den gøre et net indtryk. Hvis du selv var med, så kunne du jo læse den op på denne udtrykfulde og klare måde, med hvilken du tog kegler ved sidste tropsfest, og så var der måske ingen, der lagde mærke til, at du ikke havde givet dig tid til at sætte kommaer. Hvis du kunne holde ansøgningen frem, mens den blev læst, så kunne du måske anbringe en pæn ren tommelfinger der, hvor du havde skre-

vet forkert og streget ud, og med den anden hånd kunne du så glatte de æseløren, som du havde lavet, mens du sad og tyggede på blyanten. Hvis der var noget, som du havde svaret ufuldstændigt på, så kunne du klare det med et lille smil og en hurtig bemærkning. MEN ... du er ikke med, det, som du har skrevet og sendt afsted, det er det eneste, der kan virke for dig, det er din ambassadør, derfor skal det se ordentligt ud. Man kan ikke skrive en ansøgning på fem minutter, det tager tid, og man kan da lige så godt ofre de par minutter mere, som det tager at få den til at se ordentlig ud.

Indpakning og servering

Vi er efterhånden blevet flinke til at pakke julegaverne festligt ind, juletræet står ikke længere og dækker som en generet honemor over isenkrammerens ordinære indpakning og gaver i brunt karduspapir. Vi er også klare over, at mad skal serveres smukt og indbydende, for udseendet betyder lige så meget som lugt og smag. Tænk på det, når du skriver en ansøgning, server den på pænt papir, og pak den ind i en ordentlig konvolut. Papiret kan være linieret brevpapir fra en blok, det kan være almindeligt faltet brevpapir, eller du kan, hvis det skal være helt korrekt, hos en boghandler købe ulinieret skrivepapir i det format, der hedder A-4. Det skal under alle omstændigheder være hvidt, gem det lyserøde til din mosters fødselsdag, hun vil blive glad for et festligt knlørt brev fra dig, som hun kender så godt i forvejen. Derimod vil manden, der skal give dig et job, finde det mærkeligt, at den allerførste oplysning, han får om dig, er, at du bruger lyserødt brevpapir. Det samme gælder papir med spejderemblemer og anden pynt. Når du kommer et stykke ned i ansøgningen, så er det helt i orden at fortælle, at du er spejder, frivømmer eller fuglekender, hvis det ellers kan have nogen betydning at fremføre det, men det er ikke det allerførste, du skal meddele. Derfor skal dit brevpapir virke så diskret som muligt, det må kun kunne prale af at være rent, glat, ordentligt beskrevet og foldet så lidt sammen som muligt, men det sidste følger jo ganske naturligt, hvis du blot vælger en kuvert, der passer i størrelsen. Gør dig også lidt umage med at skrive uden på konvolutten, du tror måske det ingenting betyder, for den flår man op med det samme, og den

anvender man kun, mens brevet er på rejse fra dig til sit bestemmelsessted. Men det er ikke rigtigt. Jeg bilder mig i hvert fald ind, at jeg med 90 procents sikkerhed kan sige, om brevet rummer et tilbud, som jeg vil være interesseret i, inden jeg åbner konvolutten. I den forløbne uge har jeg modtaget 21 konvolutter, som jeg har set — — nå ja, lad mig sige det rent ud, jeg har set kritisk på dem. Kun på to af dem var mit navn og min adresse skrevet helt uden stavefejl. Er det ikke lidt sløjt, at mere end 90 procent af dem, der skrev til mig, ikke kan skrive fem ord rigtigt af fra en avis? En enkelt havde sat frimærkerne på skrå, hvad kan hun have tænkt med det? En anden havde indrammet hele konvoluttens forside med røde krydser, det var jo meget sødt af hende, hvis hun har gjort det for at glæde mig, men det havde da været både nemmere og hurtigere og havde gjort større indtryk på mig, hvis hun havde stavet mit navn korrekt. Der var en, der i det nederste hjørne skrev med småbitte bogstaver „ind 2 gange“. Det gav os virkelig noget at tænke på, hvad kunne hensigten være med det? Vi gættede på mange forskellige muligheder, men kom ikke til noget endeligt resultat, før vi et par dage efter fik vor annonce tilsendt fra bladet, hvor den havde været indrykket. Nede i venstre hjørne stod med bittesmå bogstaver „ind 2 gange“, vi havde nemlig bedt om to indrykninger.

Nå, det var lidt om alt det, som IKKE skulle stå på konvolutten, vi skal måske også lige sige lidt om, hvad der skal stå? Enhver blåmejse lærer det, men lad os repetere det kvikt. Skriv midt på kuverten, skriv navn, adresse, postdistrikt o.s.v., og stav det rigtigt, husk, der skal stå hr., fru eller frk. foran, (hvorfor postbudet behøver at vide, om de kvindelige adressater er indtrådt i den hellige ægtestand eller ej, hvorimod det er underordnet, hvilken ægteskabelig stilling mænd har, det er en lille ting, som tit har undret mig. Derfor vil jeg altid til en voksen dame skrive *fru*, uanset om hun er gift eller ej, men hvis du er i tvivl, kan du da altid nøjes med at skrive *fr.*). Du må ikke glemme afsenderen, den hører altid med, og så må vi vist tilbage til det hvide papir, som vi skulle til at skrive på.

Det store hvide papir

Nu har du fået papiret købt, du har fået skrevet konvolutten, og du har fået stregepapiret anbragt, således at linierne i din ansøgning kan få den rigtige retning. Og hvad så? Du sidder og sutter på pennen, men midt på bordet ligger dette store hvide stykke papir, og det er, ligesom om det ikke VIL lade sig skrive på. Du ved hverken, hvor du skal ende eller begynde. Lad dig ikke gå på af det, sådan har vi allesammen haft det, da vi første gang skulle til at skrive en ansøgning. Hver lille ting, man skriver, står, som den er skrevet, og den står ikke til at ændre, derfor er det så svært. Det er meget lettere at sige let henkastet ved morgenbordet, når far sidder med munden fuld af krydder: „Du synes da, det er en vidunderlig idé, at jeg tager med

hele klassen til Paris i sommerferien, ikke?“ Lykkes det for ham at hoste krydderen op ad halsen, kan man jo altid sige: „Alle de andre må gerne“. Men hvordan får man begyndt på at skrive?

Du begynder oppe i venstre hjørne, og der skriver du allerførst dit navn, din adresse og dit telefonnummer.

*Tove P. Larsen,
Rosenvej 123, 4.,
Horsens.
Telf. 12 34 56*

Det var ikke svært, og nu står der noget på papiret, nu er det ligesom lidt lettere at komme videre. På linien under telefonnummeret skriver du så datoen i det højre hjørne. Hvis du allerede har skrevet byens navn i det venstre hjørne, er der ingen grund til at gentage det i højre, men du kan f. eks. skrive navnet på jeres hus, hvis det ikke har været nævnt i adressen, dersom du absolut synes, at der skal stå noget. Hvis man er sikker på, hvordan man staver til måneden, man for øjeblikket er i, så synes jeg, det er dumt at nøjes med at skrive et lille tal i stedet for. Skriv altså ikke 3. 11. 65., når du lige så godt kan skrive

Den 3. november 1965.

Se nu står der noget både til højre og til venstre, og nu er vi så parat til at gå til sagen, men skal du nu ikke gøre dig selv den ulejlighed, at skrive en kladde. Det gør du, når du skriver en stil i håb om, at det vil give dig lidt mere i karakter, skulle du så ikke meget snarere gøre det her, hvor der står meget mere på spil? Gør dig umage med stavningen og kommaerne, slå op i en ordbog, hvis du er i tvivl, men lige meget HVOR utilfreds du er med din egen håndskrift, så må du aldrig bede en anden om at skrive for dig. Det er DIG, som din ansøgning skal give et billede af, hverken af din far eller din veninde. Nu har vi fået overstået de indledende manøvrer, og hvis du nu er lige i stødet til at begynde på skriveriet, så må du holde dampen oppe lidt endnu, for i næste nummer tager vi fat på at skrive selve ansøgningen.

Vil du se den ansøgning, som jeg fik i dag, og som fik mig til at tage mig sammen til at skrive denne artikel? Den var skrevet på et halvt stykke brevpapir, og det var ikke halveret med akkuratesse. Det er muligt, det er en sød, dygtig og venlig pige, som vi kunne have mange travle og hyggelige stunder sammen med, men det er ikke nemt at se, når hun skriver:

Vores avis heder x-kobing Vensterblad og jeg vil gerne søge anongsen med den unge pige. Jeg vil gerne vide Londen og Friheden.

Derres ærbøddiste o.s.v.

Næ, sådan skal vores ansøgning ikke se ud, vel?

Gamle Trolde

Patrulje- HJØRNET

Lejrpåklædning

*Der findes ikke dårligt vejr,
det gælder kun: De rette klæ'r.*

Lejrpåklædning skal være praktisk og hensigtsmæssig, men derfor kan man jo godt ligne en spejder. — — — Der er nu så mange muligheder i lejrpåklædning at man både kan være klædt på efter vejret og alligevel være reglementeret.

Her er et vers fra Københavns Distrikts patruljeførerlejr sidste år, og det er gode huskereglere, for dem, der ikke kan finde ud af, hvad man skal have på, hvornår.

Morgen —

Efter morgenvasken eller bad, din sommeruniform du henter glad, til paraden skal du ha' den på, og uden hue kan man ikke gå, desuden tørklæd, bælte, sokker på, trøje, hvis du har en blå, brune lædersko med rum i, eller blå og hvide gummi.

Sol i lejren — gå i sving, i din soldragt hurtigt spring, og i shorts, de blå, med busseronne!

Men hvis køligt vejr vil komme, tag da raskt de mørkeblå, lange permissioner på — også vindjakken den blå eller trøjen — ligeså.

Husk, til aft'nens reglement hører uniform af rang, mørkeblå og regl'menter't, brune sko bli'r respekter't, hvis, når lejrens bål skal lyse du af kulde nemt kan gyse, tag da på de lange blå, dito trøje, hue på!

Alt kulørt må altid gemmes, og kun under uniform fornemmes.

Åbner himlen sine sluser
vi i gummistøvler suser,
regnfrakkerne hales på,
og for alt vi nu kan stå!

Ta' det ikke, som man tar't ...
klæd dig rigtigt — ha' det rart !!!

Hvad skal vi lægge på bålet?

Mel.: Sur, Sur, Sur

Spejder lær brændselsregler her,
skal i lejren bål du tænde,
tag det træ, som bedst kan brænde;
birk er bedst, lærk og hassel næst.

Bog er godt, når det kun er småt.
Skal du flammer have ene,
brug da gran og fyrregrene.
Gløder må, du af andet få.

Eg og bog gi'r så varm en glød,
ask selv fugtigt træ kan brænde.
Lind kun meget tørt vil tænde.
Brug ej pil, den ej varme vil.

Poppel, hyld, ej på bålet fyld,
kokken vil af røg generes,
madens smag kan let spoles.
Nu du glad laver lejrens mad.

Er patruljens udstyr i orden?

Hvad har I i patruljekassen?

Patruljeudstyret kan deles i to dele: køkkenudstyret og værktøjet. — Vi bringer først en liste over køkkensagerne.

- 1 sæt kogestænger, rist, kroge el. lign. til ildsted.
- 1 grydesæt med hank, låg og pose.
- 1 pande.
- 1 sæt skåle (3 stk. plastic el. emaille).
- 2 grydeskeer.
- 1 piskeris.
- 1 3-tandet stegegaffel.
- 1 paletkniv.
- 1 - 2 skrælleknive.
- 1 - 2 kartoffelskrælleknive.
- 1 - 2 skærebrætter.
- 1 råkostjern.
- 3 - 4 plasticposer til smør, salt, sukker m.m.
- 7 - 10 plasticposer store og små.
- ca. 1 m gaze.
- 3 mælkekapsler.
- 1 lejrtermo.
- 2 - 4 vandspande (plastic).
- 1 kokkenspand med låg.
- 1 opvaskebalje (plastic).
- 1 - 2 opvaskebørster.
- 1 grydeskraber.
- 1 karskrubbe.
- 1 - 2 karklude.
- 1 dåse til brun sæbe.
- Fint ståluld nr. 00 eller Renslet.
- 1 lejr Vandfad + 1 etui til sæbe.
- Viskestykker, håndklæder.
- Ekstra sæt spisebestik.
- 2 ekstra krus og tallerkener.

Grydesættet er den almindelige slags, hvor gryderne passer ind i hinanden. De måler 20-24-28 cm i diameter og indeholder 3-5-8 liter. Man kan få en emaillet pande med bøjelig hank, som kan ligge oven på den store gryde. Det hele kan være i en hessianpose, som I evt. selv kan sy.

Vi vil meget gerne anbefale jer at anskaffe jer knive, piskeris og råkostjern i rustfri stål, det er lidt dyrere, men absolut mere holdbart i længden.

OPBEVARINGSTINGENE

Polyæthylposer er bedst egnede til opbevaring af brød, grøntsager etc. Gazen bruges til at overdække mad eller til at lave et flueskab af. Lejrtermoen er en hessianspose foret med vandsugende stof. Når den gøres våd og hænges op et sted, hvor der er sol eller træk, fungerer den som køleskab.

Mange bruger en gryde til at vaske op i, men ærligt talt, det er vist meget sjældent, I har en ren gryde til det brug. Derfor er det praktisk og hygienisk med en opvaskebalje af plastic.

VÆRKTØJ:

Den anden del af patruljeudstyret er værktøjet, og her følger en liste:

- 1 - 2 spader med hylster,
- 1 - 2 økser med hylster eller beskytter,
- 1 eller flere goliatsave evt. en grensav,
- 1 kotojrpæl eller stor plok.
- 2 nøgler garn til besnøring,
- murersnør og sejlgnar.

Desuden hører der et sæt signalplader (4). 1 redningsreb og en førstehjælpskasse til udstyret.

Øksen skal være i hylster eller have en ægbeskytter af metal. Den økse, der ligger bedst i en pige hånd, vejer ca. 500 gram.

Goliatsaven bruges til at save grene over med, og til at lave indhak til besnøringer med. Det er også praktisk at have den i hylster. Det kan ikke købes, men I kan selv lave det af en skind- eller plasticrest.

Det er rart at have alt udstyret i en patruljekasse.

Hvis I ikke allerede har en sådan, kan I måske få jeres fader til at hjælpe jer med at lave en sådan. Kassen skal lige netop kunne rumme patruljeudstyret (÷ teltet,) og den skal kunne transporteres af 2 spejdere. Køkkenteltet bør være så stort, at patruljekassen kan stå derinde.

Mange af jer har ved gennemlæsning af dette fundet ud af, at jeres patruljeudstyr har visse mangler. Står I over for nyanskaffelser, må I sørge for at vælge de rigtige ting, som er praktiske til lejrbrug. Depotet fører de fleste af de ting, der hører med til et patruljeudstyr, og der vil I altid kunne få råd og vejledning til jeres indkøb.

Instruktøraftdelingen

Pas på plasticposerne!

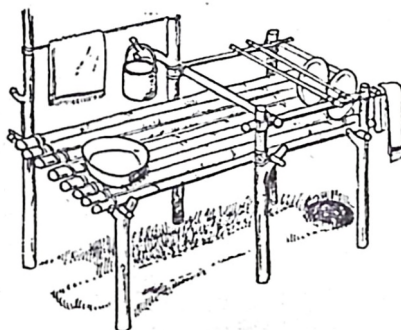
Tyr kvalt i en plasticpose

En tyr blev sidste sommer kvalt i en plasticpose, som nogle spejdere tankeløst havde hængt til tørre på hegnet rundt om deres lejrplads.

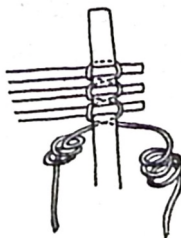
Tyren havde i et øjeblik, da spejderne vendte ryggen til, ædt plasticposen, og blev langsomt kvalt. I den tid der gik for dyrlægen kom, led dyret frygteligt, kastede sig frem og tilbage og brølede så det kunne høres milevidt. Da dyrlægen kom, kunne han intet gøre for at redde dyret fra døden.

Husk! Aldrig at hængte noget til tørre på hegn, gærder eller lignende, og stil jeres tørrestativ så det ikke kan nås af dyrene. Brænd brugte plasticposer, før I tager hjem.

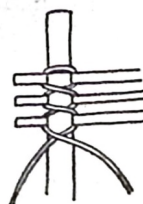
Køkkenbord og opvaskestativ

Fortløbende besnøring bruges til bordets tværpinde

Besnøringen set forfra

Besnøringen set bagfra

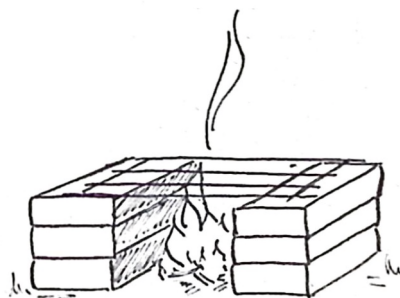
LÆSERNES IDEER

Idé til udsmykning af patruljevægg

Hjortene i Thisted sender os følgende idé, hvordan man kan lave en form for logbog over patruljens oplevelser på ture eller lejre.

Ideen kan også bruges, når det gælder troppens lejre. Nærmere forklaring på, hvordan den laves, er vist overflodig, og I kan jo selv finde et system, efter hvilken den skal udsmykkes.

Lejrkomfur af mursten

Sostjerneerne i Esbjerg sender os denne tegning til et lejrkomfur. De har også fundet ud af, at kogerender er en dårlig løsning. De bygger komfuret af mursten og bruger en rist eller kogestænger til at lægge over. De fjerner græstovene undere — selvfølgelig.

Gemse passer børn

I går havde vi et patruljemøde lidt ud over det sædvanlig, det tør jeg roligt sige. Nu bagefter er det til at dø af grin over, men det kunne sandelig godt være blevet en alvorlig historie. Det var ikke et møde, der var annonceret i programmet, men efterhånden kom hele patruljen i aktivitet, og så kan man vel roligt kalde det et patruljeforetagende.

Det hele begyndte med, at Gemse skulle være babysitter henne hos Smith, som har to børn på et halvt og på tre år. Gemse var stolt som en spanier, for Smith er lærer henne på skolen, og han er absolut en af de populæreste blandt lærerne, det siger måske ikke så meget, men alligevel. – Gemse har vist nok et godt øje til Smith, hun kan i hvert fald ikke se fejl hos ham, og hun flyder helt hen, når hun taler om ham, og det gør hun tit. Hun har ham kun i historie og sang, mens jeg, som har ham i tysk, ikke er helt så betaget af ham og hans evner (måske står det i forbindelse med, at han heller ikke er betaget af mine). Nå, Gemse havde længe gjort sig umage for at komme i betragtning som babysitter hos Smith, hun har diskret fortalt ham, hvor højt hun elsker børn, hvor dygtig hun er til at koge kærnemælkssuppe, og hvor tit hun har skiftet ble på sin egen lillesøster.

I går gav det altså endelig resultat, Smiths skulle ud til middag, og Gemse skulle komme klokken 17 og passe børn og hund.

Til at bgynde med var alt fredeligt og hyggeligt, og Gemse havde styrkerne under kontrol inden døre, mens regnen postede ned udenfor.

Så skete der det, at hunden gerne ville ud i gården, hvad den fik lov til, mens Gemse varmede babyens aftensmad. Pludselig opdagede hun, at hunden var på vej op i et træ efter en kat, og nu sad den der midt i det grønne og kunne hverken komme op eller ned. Gemse kaldte og kaldte, men hunden havde ikke mod til at vove springet, og til sidst måtte Gemse kaste sig ud i regnen for at få hunden ned. Det lykkedes uden noget større besvær, og de skyndte sig tilbage til køkkendøren for at komme i tørvejr. Der stod Lisbeth på tre år i døren i sin natkjole og havde fulgt ekspeditionen med interesse, idet hun så hunden komme løbende, råbte hun: „Væmmelig våd hund, Lisbeth kan ikke li' våde hunde“, og smækkede døren i med et brag!

Der stod Gemse i regnen med hunden, mens de to små børn, hun skulle passe, var inde i huset, hvor også mælken efterhånden måtte være ved at komme i kog! Først prøvede hun med påtaget ro og mild tantestemme at overtale Lisbeth til at lukke op, men det viste sig hurtigt, at den lille slet ikke kunne nå op til den øverste lås, som var smækket.

Derefter begyndte Gemse en systematisk gennemgang af døre og vinduer for at finde en anden mulighed for at komme ind i huset igen, men alt var lukket og låset forsvarligt. Nu var hendes nerver ved at komme på højkant, og hun så sig desperat omkring for at finde noget, hun kunne knuse en rude med. På dette psykologisk rigtige tidspunkt slog det lige ned i hende, at Tut boede skråt overfor, og der var måske en mulighed for at hente hjælp der.

Tut opfattede straks situationen og ringede rundt efter alle os andre, så vi i løbet af få minutter var samlet alle otte i Smiths have. Efter nok en gennemgang af døre og vinduer opdagede Tvilling, at vinduet til badeværelset stod lidt på klem! Det skulle nok være muligt at få det op, hvis vi ellers kunne komme op til det, – det sad nemlig ca. tre meter oppe på muren, – og det var ikke ret stort.

Efter de bedste cirkusmønstre prøvede vi nu at lave en „levende pyramide“ med mig i bunden. Tut stod mine skuldre, og Gemse klatrede op på hendes. Vi prøvede flere gange, men det ville ikke rigtig lykkes. Hver gang Gemse begyndte at kravle op på Tut, så begyndte jeg at vokse nedad, selvom Betina og Sissen lå på knæ på den våde græsplæne og klemte på mine knæ, for at de ikke skulle knække sammen. Det hjalp ikke, jeg kunne ikke bære dem begge to på een gang. Så ledte vi alle steder efter en stige, men der var ikke nogen at finde. Vi forsøgte også at stille to cykler oven på hinanden, men der var ingen, der turde kravle op på dem. Der var mistænkeligt stille inde hos børnene, kun en umiskendelig lugt af sveden mælk sivede langsomt ud derinde fra og blev mere og mere mærkbar. Gemse var et nervesammenbrud nær.

„Flagstangen!“, råbte Badju pludselig, „vi kan lægge flagstangen ned, og kravle op ad den!“. Der var ingen af os andre, der var helt klare over, hvor-

ledes man lægger en flagstang ned, men Badju sagde, at det var hun specialist i, efter at hun havde tilbragt nytårsaften sammen med sine fætre i Svendborg. Under Badjus kommando fik vi også ret hurtigt løst flagstangen fra soklen, fik den stillet op til vinduet, og støttede nu stakkels Gemse, mens hun balancerede op ad den. Men da hun havde fået overkroppen ind gennem vinduet, kom hun uheldigvis til at sparke flagstangen ned, og der hang hun og hylede, at hun ikke turde springe hverken den ene eller den anden vej.

For alle andre end os, der var grebet af situationens alvor, må det have set urkomisk ud. Med megen møjle fik vi hende ned igen, hvorefter hun sank grædende sammen i det våde græs. Endnu en gang fik vi flagstangen løftet op til det lille vindue, og denne gang tilbød Betina, som var den mindste og spinkleste at forsøge. Vi blev enige om, at det nok var lettest for hende, hvis hun fik benene først gennem vinduet, så kunne hun bedre komme rigtigt ned på gulvet. Derfor foretog Betina nu det kunststykke at kravle *baglæns* op ad en *våd* flagstang.

Der var dødsensstille i haven. Regnen leverede de trommehvirvler, man hører i cirkus, når der sker noget virkeligt spændende. Sikken og Høg klemte af al kraft den nederste ende af flagstangen ned i græsplænen, for at den ikke skulle rulle, Badju og Tut støttede Betina på hendes farefulde vej, og Tvilling og jeg stod parat til at gribe hende, hvis hun skulle tabe balancen. Jeg syntes denne opstigning varede en time, men det værste øjeblik kom nu alligevel, da hun var nået op til vinduet, og skulle have benene ind gennem åbningen. I tror, jeg lyver, men jeg trak ikke vejret i det kvarter, det varede.

Da Betina endelig hang med kun overkroppen ud ad vinduet, åndede vi alle lettet op. „Nå, farvell!“, sagde hun, og sprang ind i mørket, hvorpå der i samme øjeblik lød en pjasken, en gurglen og et vræl. Det viste sig, at badekarret befandt sig lige under vinduet, og at det var fyldt med børnetøj og vand.

Betina havde ikke en tør trevl på kroppen, da hun kom ud af det badekar. Nå, hvad gjorde det, vi var jo våde allesammen alligevel, og det vigtigste var, at nu kunne hun lukke Gemse ind i Smiths hus igen. Inde i stuen sov begge børnene fast, det var den meget naturlige grund til, at de var så stille. Mælken derimod – for slet ikke at tale om mælkegryden – så jo ikke så godt ud.

I løbet af en halv times tid fik vi ved fælles hjælp ryddet op efter os. Vi fik også sat flagstangen på plads, og tørret op i badeværelset efter Betinas vandpantomime, og så forlod vi Gemse, der

sad tilbage i en lidt blandet sindsstemning. Hun var lettet over, at der ikke var sket noget med børnene, men hun var på den anden side lidt beklemmt ved at skulle fortælle Smiths om hele denne redelighed og vise dem mælkegryden, der næppe bliver til gryde mere.

I morges kom Gemse i skole, strålende som en lille sol. Hr. og fru Smith var ikke blevet spor vrede over hendes lille uheld, nej, Smith havde endda klappet hende på skulderen og sagt, at det var godt at have en babysitter, der havde konduite til at klare en sådan situation. Betina spurgte, hvad *konduite* var, og Høg spurgte: „Var det det, du havde, da du sad på græsplænen og tudede?“, men det kunne Gemse slet ikke huske, hun havde gjort.

Han har boet hos **BADEN-POWELL!**

I AARHUS har spejderne haft en patruljekonkurrence, der gik ud på at lave en avis. Pigespejderne har fået tilsendt de fine aviser til gennemsyn, og i nogle af dem har vi fundet noget, der var særligt spændende, og det bringer vi på disse sider.

*Lise interviewer
Jens Kruse
i hans kontor*

JENS KRUUSE er kendt i hele landet. Han er tit i fjernsyn og radio og skriver kronikker, teateranmeldelser m.m. i Jyllands-Posten, og han har skrevet flere bøger. Men der er ikke mange som ved, at han har haft en usædvanlig spejdertid.

Hvornår blev du spejder?

I 1918 i Odense. Der var krig dengang, så derfor havde vi ikke stof til rigtige uniformer, men uniformerne var af papir, der nærmest var grønt. Så flyttede vi til København, og jeg begyndte i Gl. Hellerup Gymnasium, hvor Hartvig-Møller var rektor. Det var ham, som havde startet spejderbevægelsen i Danmark. Han var divisionschef i Hellerup divisionen, og skolens lærere var førere. Nu begyndte min store spejdertid. Min patruljefører var Knud Lauritzen, som nu er skibsfører. Næsten alle eleverne på skolen var spejdere, og vi gik med uniformer i skolen. I min klasse var der 2-3 som ikke var spejdere. Næsten hver lørdag/søndag var vi på telttur. Bl.a. kan jeg huske, at vi tog på telttur, da vi læste til eksamen.

Hvornår var du første gang med til en stor spejderlejr?

Det var i 1924, da der skulle være jamboree i Dyrehaven i København. Dengang var jeg 16 år. Det var Helle-

rup division, der var blevet udvalgt til at forberede lejren, grave grøfter, latriner, afmærkning o.s.v. Vi brugte hele sommerferien til dette arbejde. Og nu kom min store chance. Dagen før lejren skulle åbnes, var jeg så „heldig“ at falde ned i en latrin, (den var endnu ikke brugt), og jeg forstuvende mit håndled, og kunne altså ikke arbejde mere. Lederen af det Internationale Spejderbureau, Mr. Martin og hans sekretær boede på Paladshotellet i København, og på grund af, at jeg var dygtig til engelsk — og mit håndled — blev jeg udvalgt til at gå disse to fine herrer til hånde. Jeg må have gjort mit arbejde godt, for mr. Martin inviterede mig til England i efterårsferien.

Han inviterede mig derved igen næste sommer, og da blev jeg der så længe, at jeg også gik i skole der. I mr. Martins hjem kom der mange berømte personer, som det var morsomt for en dansk skoledreng at træffe.

Traf du nogensinde Baden-Powell?

Ja, han kom tit hos mr. Martin. Han inviterede mig sammen med en engelsk kammerat til at ligge i telt i sin have. Han boede i en stor villa syd for London. De fleste dage spiste vi til middag inde i huset, men nogle gange inviterede vi B.-P. til at spise hos os

af den mad, vi lavede over bål. Han sagde, det smagte godt.

Hvordan var egentlig Baden-Powell?

Han var ikke nogen direkte skønhed, han var fregnet over hele kroppen. Han gik altid i korte bukser. Han havde en søn og to døtre. En gang besøgte jeg dem, da den ene datter var syg, og jeg sad og fortalte historier og spillede et spil med hende.

Har du ellers nogle spejderoplevelser i ENGLAND?

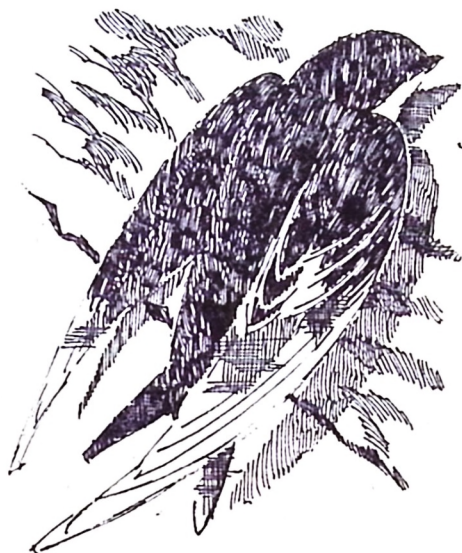
I årene 1923-28 boede jeg mere i England end i Danmark. Og jeg var også på Gilwell, den internationale førertræningslejr. Her var det major Wilson, der var chef dengang. Efter anden verdenskrig traf jeg ham igen til et møde i Sønderjylland. Og med det samme han fik øje på mig genkendte han mig, og sagde: „Hallo, Skovspætte“, det var nemlig Skovspættepatruljen, jeg var i på Gilwell. Efter Gilwell-opholdet blev jeg sekretær i Det Internationale Spejderbureau, og sammen med mr. Martin rejste jeg et par år rundt i næsten hele verden, eller i alt fald i Europa. Det var nogle meget indholdsrige år for mig. I 1927 var jeg i Schweiz, og på en fjeldtur traf jeg helt tilfældigt 2 spejdere. Det viste sig hurtigt, at de var danske, og det var Jens Hvass og Viggo Carstensen, — nu kendte spejderførere.

Hvornår holdt du op med at være aktiv spejder?

I 1928 efter jamboree'en i Liverpool. Jeg var da begyndt at studere på Cambridge-universitetet, og havde desværre ikke tid mere. Men, — — — en gang spejder, altid spejder. L. L.

maj i naturen

Nu og i de kommende måneder er naturen fyldt med aktivitet. Brug påtøjstøtterne til at iagttage tingene omkring jer. Der er nok at se på

Gøgungen er i ferd med at blive fodret af sin plemor....

Solsorteungen stolper rundt på græsplanen...

naldens
tabvinde

Mange sommerfugle overvintrer og begynder allerede nu at flyve igen

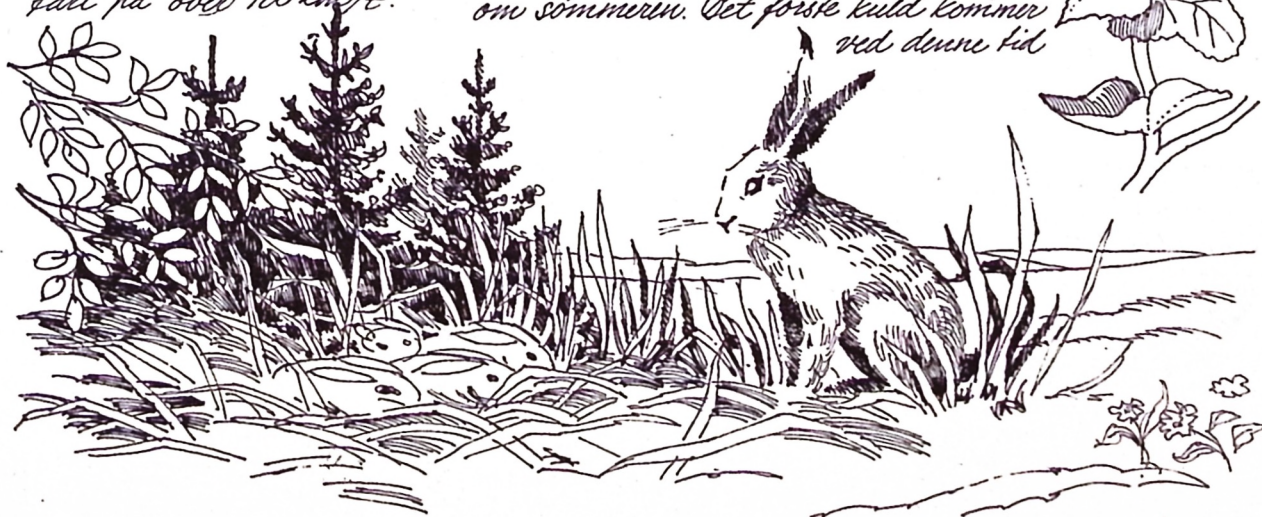
dagpåfugleøj

citronfugl

I midten af måneden kommer murejleren. Det er Danmarks hurtigste fugl; den flyver med en fart på over 100 km/t.

Haren får som regel fire kuld killinger om sommeren. Det første kuld kommer ved denne tid

Med lumske fjed...

EVENTYRSPIL I 6 AKTER

Handlingen foregår: 1. akt: I skoven ved slottet.
2. akt: I ridder Max's borg.
3. akt: I ridder Max's borg.
4. akt: I skoven ved slottet.
5. akt: I ridder Max's borg.
6. akt: På kongens slot.

Personerne: Kongen, Prinsessen, Ungersvenden,
Ridder Max (skurk), Eremitten,
ånden og en smådreng.

1. akt: (Ungersvenden, senere prinsessen, kongen og liden smådreng.)

Ungersvenden ind (til hest.): Nu løves linden trindt om land i alle verdens riger, nu blomstrer liden abildtræ og barometret stiger. Ak, jeg er en fattig ungersvend, jeg elsker kongens datter, men lige børn de leger bedst, og jeg er kun forfatter (tager madpakken frem, pakker den hurtigt sammen igen) forlad mig fede svejtserost og rullepølse, bort, min appetit den kommer mod min hjerterkval til kort. (Tager et reb frem). Nu søger jeg en venlig gren, der tjene kan som knage — ha, jeg vil gå og hænge mig — jeg trækker mig tilbage.

Prinsessen (ind): Oh, er det dig? (Falder ham om halsen).

Ungersvenden: Ja, det er mig. (Trykker hende ind til sig). Er det dig?

Prinsessen: Ja, det er mig — hvem skulle det egentlig ellers være?

Ungersvenden: Oh, hvilken dyb lyk-salighed at møde dig min kære. (Hoste i krattet.)

Prinsessen: Min kongelige fader! så må jeg bort. (Ud).

Ungersvenden: Ak, lykkelige stund, nu blev den atter kort. Det er for hårdt. (Ud).

Kongen (ind): Kom hid du lille smådreng — men gerne lidt gesvindt. (Kigger sig om). (Råber). Usle træ! om ej dit hoved trille skal på blokken. (Smådreng ind). Sig mig fluks og uden tøven, hvad er klokken?

Smådreng: Syv, herre konge!

Kongen: Ha, er den syv. Da er den ikke otte. Ej heller seks. Jeg det til fulde fatter. Men nok herom, jeg gifter bort min datter. Og dette budskab lokket har herhen to rige tapre adelsmænd. Hr. Ridder Kurt er kommet for til den mø at bejle, og Ridder Max vil også se om han kan pigen negle. Vi vil nu vælge Ridder Kurt. (Giver brev til smådreng). Sig, at Ridder Kurt må komme her til the — forføj dig bort, og lad det hurtigt ske. (Smådreng ud). Hr. Ridder Kurt skal bli' min datters ægtemage, nu gælder det om straks at mele denne kage. Det må ej vare længe, for riget fattes penge.

Synger:

Folk, som før holdt festligheder lever nu af the og hveder.

Adelen er svært forgældet, rigets drost er sat i spjældet, han har til spekulation, taget en lille million.

— Men, hvor han har taget den fra er gådefuldt den dag i dag.

Tæppe

2. akt: Max i sin borg. (Pudser på sin lampe). Oh, gode ånd, hvor dvæler du, mon andre ting dig lokker, er du på week-end draget ud? Hvor bli'r du af, for pokker?

Ånden (ind!): Herren må meget undskyldte, men på vej over Middelhavet punkterede bagringen..

Max. Kom hid og hør, hvad her jeg nu vil sige, du fluks en brud skal skaffe mig, en ganske dejlig pige.

Så listelig du sniger dig afsted til kongeborgen, det være skal i dag, det er for sent i morgen. Du dernæst dig ad vindebroen vove, og med en trylledrik får vagten til at sove. Du hurtigt hen til jomfruburet ile, der vil du se en yndig mø sig hvile så hvid og slank som birkestammen — på hende straks du buk-ker begge ender sammen, og bringer hende her til dette slot som fange, men du må nu ikke gore hende bange! Til transport kan du ta' trillebøren, men ta' et tæppe med — og stik så af for søren.

Ånden: (Blok og blyant frem). Et øjeblik — lumske fjed til borgen = 1 krone. Få vagten til at sove = 2 kr. Kan desværre ikke gøres billigere, da tryllemidlerne er steget i den sidste tid. Gennem nøglehullet = 2 kr., det kan ikke være mindre. Transport af pakken = 5 kr. Dertil kommer dyrtidstillæg, feriepenge og Oms ialt 2 kr. + betjening 15 pct. ... det bliver lige 15 kr. med det hele.

Max: 15 kroner, det er en ublu pris, så meget ej jeg har, du kan få ti og så en ekstra god cigar.

Tæppe

3. akt. I borgen hos Ridder Max. Prinsessen er fange, hun er forkolet og grædende. Senere Ridder Max.

Prinsessen: Oh ve, oh ve, jeg væne mår, jeg virkelig ganske pæne mår, af ærgrelse migræne får, i denne karantæne, når jeg ganske stille pø om

pø, nu her må visne hen og dø i skurkens vold, jeg arme mø, ... hvor skulle dog det bæst ha' klø. (Pudser næse). Min elskede, hvor er du nu, hvor færdes du i verden? Er du bestandig tabt for mig? Ak, glædesløs da er den. Skal jeg bestandig blive her, min lykke bag mig ladt, hvor er min strenge fader nu? Får jeg mon lov at læse bladene? (Græder og pudser næse).

Max: (ind). Det må jeg sige, du er da den dejligste pige. (Vil omfavne hende). Kom kys mig nu min kære.

Prinsessen: A, la' mig være, jeg er en jomfru af ære. (Pudser voldsomt næse).

Max: Så kold, men så dejlig at skue, nu kan du lige vente dig, til du kommer af med din snue.

Tæppe

4. akt: I skoven. Eremitten, senere Ungersvenden.

Eremitten. Jeg er en ensom eremit, der lever af sin gage. I skovens dybe stille ro, jeg har min eremitage. Fjernt fra al knallertalarm og støj, jeg har min usle bolig, jeg elsker dyr, dog ikke myg, for dem, er jeg urolig. (Ungersvenden ind). Oh ungersvend, hvad fejler dig, du tårer har i øjet. Kom hen til mig, sig roligt frem — jeg får dig nok fornojet.

Ungersvend: Ak, kære eremit, så trist jeg er i sinde, jeg kan jo ej prinsesse guldhår finde. Jeg føler mig så syg og mat, for nogen røvet har min skat, jeg kan mig ej besinde.

Eremitten! Men dog, nu må vi hellere se, hvad der i kaffegrums står skrevet. (Tager en Nescafedåse frem).

Hvem bortført har din lille skat, og hvor hun af er blevet. (De rører i dåsen).

Eremitten: Ha, jeg ser det straks, det er jo Max. (Tager en gulerod frem). Nu gi'r jeg dig en tryllerod, bestryg dermed din klinge, den vil dig give kraft og mod, så du kan alt betvinge!

Ungersvenden. Tak kære gamle eremit, nu klarer jeg nok resten. (Stryger klingens rod og springer rask på hesten). Det skal bli' rart, og i en fart jeg bruger nu din gave, og dette gode lange sværd skal nu i Max'es mave. Farvel, min kære gamle ven, nu ta'er jeg mig af legen, nu skal det ikke blive svært at rydde Max af vejen.

Tæppe

5. akt. I Ridder Max's borg. Max og prinsessen, senere ungersvenden.

Max: I dag min kære smukke mø, du skal med mig dig gifte, og vi skal her fra denne dag et aktieselskab stifte. (Prinsessen græder). Her hjælper ingen kære mor, min sympati er meget stor, jeg la'r mig ikke røkke, og ingen vakker ungersvend skal mer' dig kunne lokke. (Ungersvend ind).

Max: God dag, god dag, hvad skylder jeg mon æren?

Ungersvenden: Forstyrrelse i kærlighedsaffæren! Nej, præsenter mig ved navn, det vil jeg ingenlunde. (Trækker sværet). Men nu min kære riddersmand, det tid er til at blunde. (Stikker ham).

Max (falder): Den traf i centrum, nu er alt forbi, jeg ligger som en sværling! Endt er nu livets lotteri, det er min sidste trækning. (Dør).

Ungersvenden: Nu rider jeg til kongens slot og bejler til hans datter, ja, tænk at det sku' gå så let, jeg næppe nok det fatter. (Løser prinsessen). Men først jeg nu vil dig befri fra nød og slemme rænker. Når jeg har taget skurkens liv, mon ikke nok han skænker mig Guldhår og er glad dertil. Jeg inderlig vil håbe, vi opnår det vi gerne vil; og sikken folk vil måbe. (Tager prinsessen i hånden — begge ud).

Tæppe

Sidste akt. På kongeslottet. Kongen, derefter Ungersvenden ind — senere prinsessen.

Ungersvenden. Store konge dybt jeg bukker, håber ej I mere sukker, Guldhår er i gode hænder, lykkeligt det hele ender. (Prinsessen ind).

Kongen. Min datter lever endnu, — det var da morsomt!

Ungersvenden: Ja, hun er frelst fra dødens fæle snare, I give, mig nu hendes hånd, sig ja, Hr. Konge, gør det bare.

Kongen: Med glæde dersom ej nu rider Kurt ...

Smådreng (ind). Et sorgens budskab bringer jeg sålunde ...

Kongen. Sig frem min ven ...

Smådreng. Hr. Ridder Kurt er død af røde hunde.

Kongen. Det var da morsomt ... Jeg mener, det smerter mig at høre, men dertil er så vidt jeg ved, vel ingenting at gøre. (Giver de unge hinandens hænder). Som tak for ædel død, jeg skænker dig min smukke pige, og du får ham, og så det halve kongerige. Det nytter ej, at I skattekam'et søger — for det er tomt, om I forsøger.

Ungersvenden. Vær ikke ræd, jeg skriver billigbøger.

Alle. Ja, sådan kan i eventyr det hende, vi lever lykkeligt til vore dages ende.

Tæppe

★ ★ ★

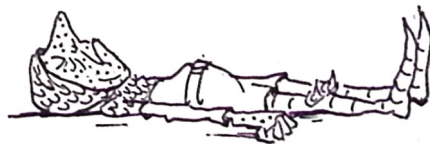
Dette eventyrspil kommer som en afskedssalut til „Pigespejderen“ fra mig. Hvor det oprindeligt stammer fra, er der vist ingen, der ved, men det er et drama, vi med stor ildhu har dyrket i min gamle trop gennem mange, mange år.

Det blev efterhånden sådan, at replikkerne blev klassiske og citeret ved hver given lejlighed.

Derfor skal der også følge en varm hilsen til alle medlemmer af familien Sønderbro i anledning af 25 års jubilæet for den første Sønderbro Trop's start i 1940. Det er altså en slags julegave til jer.

Når I nu overtager „de lumske fjed“, må I love, at gøre noget ud af det, hvis I vil bruge det. Det er nemlig *spillet* det kommer an på. Rollerne skal læres rigtigt, og der skal spilles komedie, så det batter, ellers er der ikke meget sjov ved det.

Øv jer i sommerlejren mange gange... i lejren har man tid til det, og det bliver en festlig oplevelse både for skuespillerne og for tilskuerne senere. Gør noget ud af dragterne, brug fantasien og øv jer på at dramatisere og agere. God fornøjelse. Redaktøren

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – bidrag fra læserne modtages gerne.

TANG-KORT

Har du været ved havet en sommerdag og skulle bade, men værnedes ved at skulle gå igennem den brede stime af tang, der lå helt inde ved kanten? Denne tang kan bruges til noget spændende. Tag en spand og fyld den med saltvand og tang. Det skal helst være den fine tynde tang. Oppe hvor der er læ, har du fred og ro til at rode lidt i tangen. Hvide kort fra boghandleren dyppes ned i vandet, og med lidt behændighed, får du en lille smule tang til at ligge som mønster i kortets ene hjørne. Træk kortet forsigtigt op af vandet og læg det til tørre på en avis. Når kortene er tørre, skal de presses under et par telefonbøger el. lign. Efter nogle dages forløb er alt klart. Du har de sødeste kort med et særpræget motiv. Tangen klæber til kortet uden lim.

☆ ☆ ☆

Løsning på krydsord II

GALLA KOMPAS
ÅSE L ORIENT
S JOD RIGT A
ORDEN E EGN
Å E RÅ N RÅD
V Ø DATO RE
VÆR BEREDT R
IB PÅ TRIT
NØGLE IN HA
HED EGEN LØV
ÆRENT AGTER

Vinder blev
Birthe van
Amerongen,
Søndermarken 48,
Espergærde.
En bog
vil blive tilsendt.

Så er det atter ved at være badelid

De talrige drukneulykker kunne undgås, hvis man blot ufravigeligt overholdt badelovens ti enkle bud.

De 10 badebud:

1. Gå aldrig alene i vandet.
2. Svøm aldrig længere ud, end du kan bunde – og pas på strømmen. Hvis du bliver grebet af den, så svøm med den og søg efterhånden ind mod land.
3. Spring aldrig på hovedet på lavt vand og på ukendte steder.
4. Bad aldrig i mergelgrave eller moser.
5. Gå ikke i vandet lige efter et hovedmåltid.
6. Gå ikke i vandet, hvis du er forpustet og anstrengt, for eksempel efter en lang cykeltur.
7. Gå aldrig i vandet, hvis du er forkølet eller på anden måde syg.
8. Bliv ikke for længe i vandet. Stå op og frottér dig, når de første kuldegysninger kommer.
9. Skub ikke nogen i vandet – og lad være med at dukke andre.
10. Råb aldrig om hjælp i kådhed. Råb kun om hjælp, hvis du er i fare.

☆ ☆ ☆

Misbrugte ord

Ord – alvorlige, pjattede, ærligt mente, påvirkende, overbevisende – vælter til dagligt ned over os i en uendelig strøm.

Radio, aviser, TV, ugeblade, bøger, samtaler, diskussioner, kommando, instruktion, cirkulærer ...

Ord, ord, ord ...!

Intet under, at vi sløves.

Står der det?

Sagde han virkelig det?

Det skal man da ikke tage bogstaveligt?

Det kan da ikke være meningen? –

Ordet er misbrugt, gentaget for ofte uden efterfølgende handling.

Ordet har mistet sin værdi, sin vægt...

Og kværnen løber videre.

Ord skaber mistillid, løgn – hvide og sorte. –

Sladder, pral! Ord kan vendes og drejes.

Ord kan fordrejes.

Ord kan dræbe.

Ord kan forløse.

Ord kan skabe glæde. Et enkelt venligt ord kan gøre dagen lys, og glæde spredes med nye ord. –

Et enkelt ord kan kvæle alt godt i et medmenneske.

Torturinstrumenter finder vi på museer, ja, men det, der er værre, benyttes med djævelsk snedighed og sadisme dagligt – af dig og mig.

ORD OM ORD

Ordet har evighed, vogt på dit ord.

Ordet har frø, som du sår, og som gror.

Ordet fornædler, ordet ophøjer.

Øjne det klarer, ryggen det bøjer.

Ordet går ind i din broders sjæl,

ubetænksomme ord slår så meget ihjel.

Ordet har frø, som du sår, og som gror – intet du veje så fint som dit ord.

KORPSTURNERINGEN

afholdes 5.-12. juli
på korpsets lejrplads, „Hanebakkerne“,
ved Skørping.

14 troppe er udtaget

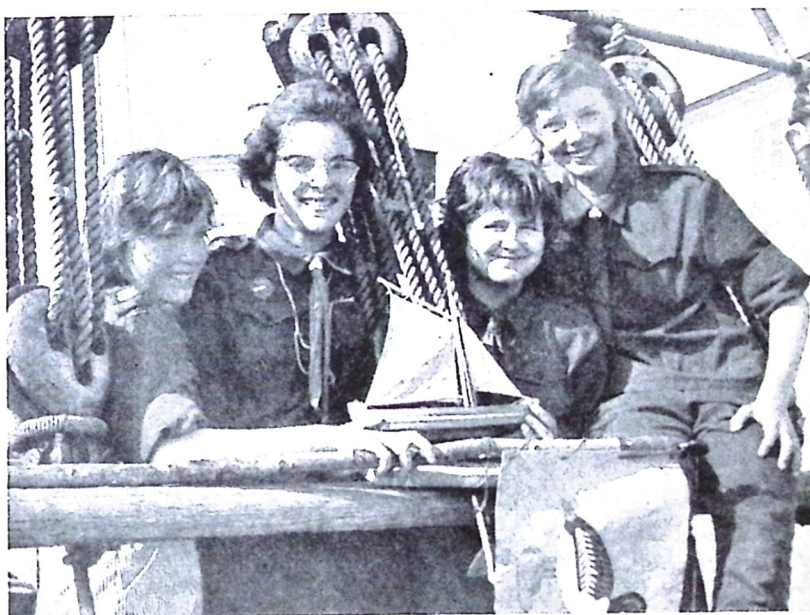
til at deltage.

Vi ønsker dem alle en god lejr.

Hanebakkerne — hvor Korpsturneringen skal foregå.

Sara
fra Sverige

En svensk pige fortæller om »en scoutflickas« skoldag

Jeg hoppar i skorna, som min mor omtänksamt ställt strax innanför dörren, rusar nedför trappan och sitter ett par sekunder senare flåsande i skolbussen, som går alltför tidigt för min smak. Allt är som vanligt.

Jag är 15 år och går i första ring på latinlinjen i Köping, en stad med 18.000 invånare. I skolan

finns sex olika skolformer, tekniskt, försöks-, allmänt och handelsgymnasium, fackskola och grundskola. Varje morgon går välfyllda skolbussar (och -tåg) in mot stadens centrum, inte bara från Kolsva, som är min mantalsskrivningsort, utan även från Kungsör, Arboga och andra närbelägna

orter. Utåt är vi en enhet, i fotboll och friidrott t.ex. Vi har morgonbön tillsammans två gånger i veckan och är skilda åt två gånger.

Schemat är upplagt för mesta möjliga motion. Efter att ha tillbringat första lektionen i rum 1 längst ned i nya delen av skolan får vi springa upp till rum 22 i den gamla delen och så tillbaka igen. Vi har idrottsdag flera gånger i månaden. Då får vi vanligtvis gå 12½ km eller spring 80 m.

Jag går ner i lärummet, där några elever lyssnar på radio och skratar åt skämtteckningarna i Paris Match, medan jag gör upp förslag till ett vargungemöte. Nästan varenda en i seniorlaget är medhjälpare inom kåren och vi har svårt att hinna med ett eget program. Alla går i skolan men i olika klasser. I år verkar det omöjligt att finna en veckodag för lagträffar, som passar alla. Om halva laget har bara ett par läxor en kväll, så har den andra halvan fem, sex ämnen att läsa just den dagen och kan inte komma ifrån. Vi får försöka följa förbundets UTMANING (årets program för friluftsliv), och ha utflykter på söndagarna i stället.

Efter gymnastiklektionen, då vi mjukar upp oss med litet slungboll, längdhopp, löpning och volleyboll på idrottsplatsen, som praktiskt nog ligger alldeles i närheten av skolan, får vi frukost. Den består av lagad mat, hårda smörgåsar och mjölk. Ef-

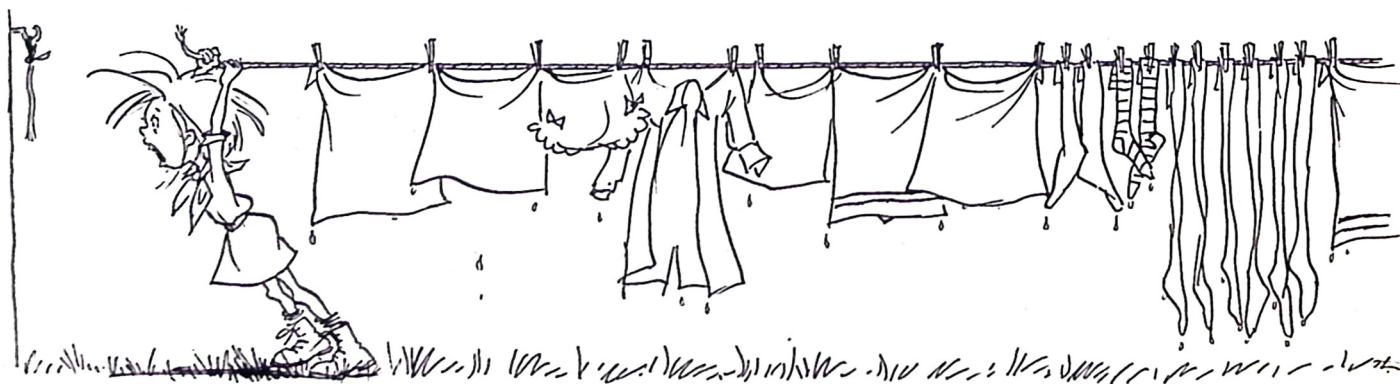
tersom frukostrasten varar en timme, hinner vi gå ut på stan och köpa kladdpapper till svenskskrivningen. Det går åt rätt mycket pengar för vi passerar en kiosk på vägen.

Vår klass består till 83 1/3 pct. av flickor, så det blir en hel del snattrande på rasterna. Pojkar pratar bra dom också, förresten. Vi suckar över förfärliga skrifningar och läxor, diskuterar TV-program och filmer och håller oss à jour med skolskallret. Det sista är inte det minst viktiga. I dag gäller det att skramla ihop en krone till barnbiljett till skolmatchen i fotboll. Vi får nämligen ledig en timme för att gå dit. En stor del av skolans tusen elever och några lärare ser hemmalaget vinna med 3-1. Det är skönt att få skrika ut riktigt: „Heja grabbar ned på plan, ni vinner nog“, och liknande ramsor.

På bussen, som är full med hemvändande skolungdomar, passar jag på att sova litet. Det är ingen risk att jag sover över „min“ hållplats. Minst tio stycken vålar: „VAKNA“ i örat på mej.

Eftersom jag blivit en ny människa (det blir jag vid varje termins början), läser jag alla läxorna, innan det är dags att fara till Köping igen. Den här gången skall jag rida, men lyckligtvis slipper jag åka buss. Fyra föräldrar turas om att skjutsa mej och tre scoutkamrater. Sara Granath, Kolsva

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

TINKA er blevet 25 år i år

Tinka, Danmarks bedst kendte spejder, også ude i den store spejderverden, har rundet de 25 år. Det er ikke til at se på hende, men hun er da også den eneste spejder i dette land, der er blevet yngre med årene – og sjovere. Det skyldes, at hun er noget af en trold. Tinka kom til verden under spærretid og luftalarm, og hun har i alle årene bevaret sin ukuelighed og sit festlige, smittende humør. Tinkas mor skal have en buket i anledning af fødselsdagen, mens vi alle med høj røst råber:

Tinka leve!
– hun skal leve...
i mange, mange år!

Kender du Tinka?
Tinka ville så gerne være spejder. — Tinka plagede far og mor. — Og nu er Tinka blevet spejder.

Tinka skal i lejr. — Ih, hvor hun glæder sig. Rygsækken har været pakket de sidste 3 dage. — På bunden ligger vandfadet. Det er sådan et sjovt vandfad — det er af tøj! Der kan være så meget vand i det. Ih, hvor bliver det sjovt at vaske sig i det.

Tinka er i lejr. Tinka skal første gang bruge det fine vandfad. Ih, hvor skal hun vaskes.

Men sikke svært det er at holde. — Det bojer — og vandet sprøjter — uf, det er så koldt —!

— Der kunne alligevel ikke være så meget vand i Tinkas fine vandfad. — Og så bliver der pludselig fløjtet til morgenparade!

Tinka blev slet ikke vasket — —!

Luk vinduet op til den store verden!

*Spejderliv på Ny Guinea –
klodens næststørste ø*

Jeg har en del gode venner i forskellige lande, og jeg får mange gode og interessante breve, og noget af alt det vil jeg gerne dele med jer i håb om, at det kan hjælpe jer til at se langt ud ad det åbne vindue.

I dag skal vi en tur til Ny Guinea, klodens næststørste ø, den ligger NØ for Australien og styres herfra. Klimatet er tropisk og usundt for europæere. Øen er for en stor del opfyldt af jungle-tropisk regnskov, og der er store sumparealer. Den indfødte befolkning er mørkhudet og krushåret, og der tales ca. 500 sprog på øen!!! Myggene er en stor plage, og malaria er en almindelig sygdom. Den vigtigste næringsvej er agerbrug – og der dyrkes mange tropiske frugter. Ved sydkysten drives et stort fiskeri, og befolkningen her er fremragende søfolk.

I Papua, den sydøstlige del af øen, er Port Moresby hovedstad.

Det australske pigespejderkorps har flere gange sendt trænere til Ny Guinea for at hjælpe spejderarbejdet på øen. Nancy fortæller:

„Jeg bor sammen med Daphne, der er chef for distriktet her. Vi bor i et sødt lille hus lige ved Moresby Harbour, og her har vi de mest vidunderlige tropiske solnedgange, man kan tænke sig. Her er meget varmt (skrevet i december) ca. 90 grader Fahrenheit – masser af moskitoer og pragtfulde tropiske træer af alle arter i fuldt flor“.

Nancy har været rundt til en masse landsbyer for at besøge de indfødte troppe og flokke; alle pigerne i mange af landsbyerne beder om at blive spejdere ganske uafhængigt af deres alder – ja, mange aner overhovedet ikke,

hvor gamle de er! Blåmejserne ser henrivende ud i deres små græsskorter og et gult halstorklæde – ingen bluse, ingen hat og ingen sko, men et stort dejligt smil under et mægtigt krøllet hår; de er så høflige og lette at blive gode venner med.

Nancy har også besøgt en senior-gruppe – alle aldre mellem 13 og 45! hun fortæller, at de var så glade for hende, fordi hun har rigtig tykke hvide ben!! – deres er alle tynde og brune. De arrangerede også en fest til ære for Nancy. De havde en hel del

grøntsager og frugter med – yams, taro, majs, agurker, mangoer og meget grønne bananer, som de skrællede med muslingeskaller, og skar i stykker, og lagde i en gryde; så rev de en halv snes kokosnødder med en særlig kniv, og hældte denne masse sammen med kokosmælken over frugterne; her oven på noget fisk, og så blandede de det med fingrene, og kogte hele historien.

Derefter lagde de store palmeblade på jorden og der oven på bananblade, som først havde været holdt over flammerne for at blive fri for insekterne –

det var borddækningen, og alle satte sig på jorden i skrædderstilling og spiste med stor appetit.

Bagefter havde de lejrball og sang. De har let ved at lære sange, og sætter straks selv 2. og 3. stemme til. De har selv dejlige sange og danse med skønne håndbevægelser, det tager lidt tid, at få dem „varmet op“ – „but then they really get going!“

Nancy fortæller, at der var 4 andre australske forere på besøg på øen, og alle tog afsted med båd ned langs østkysten for at besøge Hula – Fife Bay – Samarai og Kwato med pragtfulde svajende kokospalmer, hvide sandstrækninger og koralrev. Himlen og havet var strålende blå. På turen blev der meget stærk bølgegang, og båden var lille! Alle var søsyge, men reddede livet. I Hula måtte båden kaste anker et stykke udenfor kysten, og pyntede kanoer kom ud for at hente dem i land. I strandkanten standsede kanoerne, og her stod så alle i bådene og hørte på en lang, lang, lang velkomstsang sunget af hele landsbyen. der stod på lange rækker inde på strandbredden.

Til sidst kom nogle mænd ud til kanoerne og bar gæsterne i land på skuldrene. Stor parade og inspektion. Nancy fik derefter en trop på ca. 30 spejdere i alle aldre „udleveret“ – dem skulle hun arbejde og lege med i 3 timer – de talte *meget* lidt engelsk, intet Motu – kun Hula, som Nancy ikke forstod et kuk af! Sikke sjov de har haft det.

Her stopper vi i dag – det er muligt, at vi kommer tilbage til Guinea en anden gang.

Løyer

Vildmandslejren i Smidstrup

Læs her om de vakse Pingviners pinsetur med ideer til primitiv madlavning, og om deres fornuftige reaktion på et iøvrigt ofte forekommende uheld.

Da de kloge meteorologer havde lovet godt pinsevejr, besluttede vi os til at tage på hiketur. Vores patrulje består af førerne Rødtop og Krølle, som begge er riddere, og de menige medlemmer Mus, Pjevs, Stampe, Raptus og Moses.

Om lørdagen startede vi fra Fredericia banegård i strålende solskinvejr. Cykleturen til Smidstrup præstegård beløb sig til 20 km, og efter godt halvanden times kørsel nåede vi vores lejrlads, hvor vi straks gik i gang med at ordne lejren. Endelig kom det med længsel ventede tidspunkt, hvor den medbragte mad blev halet frem; som sædvanlig var Pjevs og Krølle ved at dø af sult, og de fik hurtigt de tyve klemmer ned.

Da Raptus og Stampe var i færd med at lave mukkasker af muslingeskaller og pinde, skar Stampe sig slem, så blodet strømmede. Hele patruljen kom farende til og hjalp hende ind i teltet; men straks efter måtte hun ud for at kaste op. Pludselig blev hun slap i benene og faldt besvimmeligt om i Rødtops arme; vi bar hende ind i teltet og behandlede hende efter foreskrifterne, hvorefter hun heldigvis snart vågnede op. Rødtop fik hurtigt pr. telefon underrettet hendes forældre om det skete, da vi ikke vidste, om hun var stivkrampevaccineret.

Stampe blev dog snart kvik igen, og resten af eftermiddagen gik med at lave lejrarbejde. Om aftenen havde vi lejrbrøl, hvor vi fik snobrød. Ved 22-tiden gik vi i poserne.

Næste dag hoppede Rødtop, Krølle og Pjevs morgenfriske ud af teltet og lavede bål til the. Efterhånden kom også resten af patruljen dryssende ud med Mus som rosinen i pølseenden.

Efter morgenmaden gik vi tur til Smidstrup, hvor vi overværede pinsegudstjenesten. Da vi kom hjem, gik Moses og Stampe i gang med at stege kylling, mens vi andre stegte kartofler og lavede æblegrød. Maden blev særdeles vellykket, og alle spiste med god appetit.

Om eftermiddagen gik Mus, Krølle, Moses og Raptus i gang med lejrens højdepunkt, nemlig bivuaken; mens Rødtop og Stampe bagte de lækreste rundstykker i hjemmelavet ovn og

Pjevs passede bålet. Ved 18-tiden gik vi i gang med aftensmaden, spejlæg stegt på gloende varme sten.

Vi fordelte nattevagterne ved bivuaken, således at Raptus og Stampe holdt vagt fra kl. 24—2, Pjevs og Mus fra 2—4 og Moses, Rødtop og Krølle kl. 4—6. De fleste af os fik ca. 4 timers søvn.

Efter at have fået morgenthe med de herlige rundstykker til, lavede vi pandekager, og de blev takket være Moses, vellykkede. Ved 11-tiden ryddede vi lejren og begav og hjemad i højt humør.

Med spejderhilsen

Pingvinerne, I. Fredericia trop

Har
læserne
en bog
at anmelde?

Gjellerups nye etbinds leksikon: *Focus*.
ER DU VIDEPEGÆRLIG?

Ved du, at der er udkommet et lille etbinds-leksikon, der hedder *Focus*, og som giver svar på næsten alle de spørgsmål, der i dagens løb kan melde sig hos en videbegærlig sjæl.

Vil du vide noget om kunst, om alverdens træer eller fugle, lande, danse el. lign., ja, så vil du finde masser af billedtavler. Det er helt overvældende, så meget det lille værk indeholder, og så overskueligt det er.

Til alle jer der er vågne, og som gerne vil have en nem lille opslagsbog ... køb, spar sammen til, eller ønsk jer *Focus*, Gjellerups etbinds leksikon.

Det nye leksikon lå på mit skrivebord en morgenstund, og jeg stak det i hånden på Bulder, da hun kom til bladlus-møde. — *Hvor er det lækkert!* sagde hun spontant. Jeg bad hende anmelde det i Pigespejderne, og det har hun gjort på sin egen måde:

(*R e d.*)

For dem der i årevis har haft de frygteligste kvaler med at slæbe samtlige 26 bind af den store Salmonsens med på spejderlejr, vil det nye *Focus*-leksikon være en kærkommen lettelse. Det er i et kompakt bind og kan netop ligge i rygsækkens midterlomme.

Her er samlet al den viden, man kan ønske sig i kort og præcis form, og med en masse glimrende illustrationer og forklarende tegninger.

Bulder.

BO JARL: EXAMENSBOGEN

Forlaget Abelli kr. 19,75.

Midt i eksamenslæsning?

Kender du eksamenbogen? Den indeholder kapitler om den videnskabelige metode for tilrettelæggelse af studier, læseteknik og læsevaner, hvordan man gør notater. Psykologisk Mnemoteknik, om skriftlig og mundtlig eksamen, o.m.a., om hvad man skal og ikke skal, når man går til eksamen. Den er sjov og munter og en god forbundsfælle for enhver, der er i gang med eksamenslæsningen. God fornøjelse, held og lykke med studierne.

LÆSERNES ANMELDELSER:

ANNE FRANKS DAGBOG

Jeg vil gerne anmelde den verdenskendte bog „Anne Frank's dagbog“. Det er synd og skam, at så få læser den, for det er virkelig en god bog. Den fortæller levende om jødeforfølgelserne under den anden verdenskrig. Anne Frank må sammen med sin familie gå under jorden, d.v.s. skjule sig for ikke at blive ført bort til koncentrationslejr. På det mørke loft, hvor de boede, har Anne skrevet sin dagbog, i hvilken hun fortæller om sig selv, livet på loftet, angsten for opdagelse og også om sin forelskelse i Peter. Anne har skrevet levende og fængslende, og jeg vil varmt anbefale jer at læse hendes dagbog.

Annette,

Krebsen, Viby-Kongsvang trop

„Spjæt“, som for nylig vandt præmie i duelighedstegnskonkurrencen, har lige netop læst et par gode bøger, som hun fik lyst til at anmelde til Læsehesten.

MARTIN ANDERSEN NEXØ: DITTE MENNESKE-BARN.

Ditte kom uønsket til verden og blev opdraget hos sin bedstemor, indtil hendes hårdhjertede mor kunne bruge hende til at pukke for sig i det fattige og sjuskede hjem. Gårdmandssønnen, hun skulle have et barn med, svigtede hende, og Ditte kom til hovedstaden, hvor hun sled sig op for andre under de ringest tænkelige kår. Ditte Menneskebarn er en fortælling, som beskriver en fattig piges skæbne i første del af forrige århundrede. Ditte er en pige, som trods alt, hvad hun gennemgår, altid er god mod andre.

ERICH MARIA REMARQUE: INTET NYT FRA VESTFRONTEN

Handlingen udspilles overvejende bag den tyske front i den første verdenskrig, hvor bogens hovedperson, en ung mand, som sammen med sine skolekammerater har meldt sig ind i hæren, ser sine kammerater dø én for én. Til sidst bukker han også selv under. Bogen fortæller om de ringe kår og det store nervepres, som soldaterne levede under. Det er en sand og ægte bog om, hvad krig betyder for den menige soldat, og den er blevet fremhævet som den bedste skildring, der nogensinde er skrevet om krigen og dens meningsløshed.

Venlig hilsen

„Spjæt“

ROGER LANCELYN GREEN: MYSTERIET I MYKENE

Den bog, jeg gerne vil anmelde, hedder: „Mysteriet i Mykene“. Det er en detektivhistorie, som foregår i det gamle Grækenland, nogle få år før den trojanske krig. Bogen handler om den skønne Helena af Sparta, som bliver bortført, mens hun opholder sig i et tempel. Straks begynder Odysseus og Menelaos jagten på forbryderen, som ingen ved, hvem er; men bogen har alligevel en lykkelig slutning.

Jeg synes godt om bogen, da den er spændende og morsomt fortalt.

Venlig hilsen

Inga

„Skytten“, Skansetroppen, Nørresundby

Redigeret af Paw

30 ARS FØDSELSDAG

Grenå trop fyldte 30 år og lånte Arhusspejdernes flotte orkester til en festlig fødselsdagsmarch gennem byen, som optakt til festlighederne dagen igennem på Menigheds-hjemmet. Blåmejsjerne havde stor succes på „Hakkebakke-skoven“, som opførtes 2 gange med forskellig besætning, så alle havde deres chance for at komme på de skrå brædder, og som et festligt punktum vistes farvefilmen fra den store distriktslejr på Grenå strand i sommer.

KOMMUNENS LEDERPRIS

For tredje gang uddelte kommunalbestyrelsen i Lyngby kommunens ungdomslederpris, og denne gang havde man valgt BA Anna Christensen fra Furesø division. Anna har været fører i Virum flok i 16 år. Vi si'r til lykke og ønsker lykke på rejsen til Chalet.

1. SLAGELSE BLIVER 50

den 23. september i år og finkammer byen for brugte aviser, tomte vinflasker og samler brugte frimærker for at skaffe midler til at fejre jubilæet med manér. Der er planer om at lave festskrift og holde reception og stor spejder-fest.

TO JETTER TIL INDIEN

Det blev Jette Stepputat fra KFUK-spejderne og Jette Lewinsky fra DDP, som skal repræsentere Danmark på det nye internationale samlingssted i Poona, ca. 150 km fra Bombay.

FOR TRADITIONELT

I Skanderborg synes man åbenbart, det er for traditionelt at samle aviser. Her er man gået over til gammelt jern. Det blev til et stort billæs, som indbragte godt 550 kr., som skal bruges til udstyr, når Gudenåtroppen skal turnere om kongepokalen.

GOD IDÉ

Centralbiblioteket i Viborg har i samarbejde med ungdomskorpsets oprettet en særlig bogtjeneste for ældre og de dårligt gående. Man vil uden nogen som helst udgift for lånerne yde dem de fordele, det giver at låne bøger på biblioteket, og påtager sig at hente og bringe. I sandhed en god idé, som fortjener videre udbredelse.

Kære postboxvenner!

Denne gang vil jeg specielt henvende mig til de af jer, der ikke taler og skriver fremmede sprog, og derfor beder om penneveninder fra Færøerne, Grønland, Island, Norge og Sverige. Med hensyn til Færøerne, Grønland og Island skal I vide, at antallet af spejdere der er meget begrænset, mange har allerede penneveninder. De små spejderpiger kan heller ikke i almindelighed dansk, som I tilsyneladende tror, så det kniber med at finde penneveninder der.

Nu har jeg tilfældigvis lige fået en hel del adresser fra Island, men det hører til de sjældne begivenheder. Hvad Norge og Sverige angår, så er efterspørgslen fra dansk side så stor, at de ikke rigtigt kan følge med — der er temmelig lange ventelister for begge lande. Når jeg fortæller jer dette, er det bestemt ikke for at standse jeres skrivelyst — tværtimod. Naturligvis bliver jeg ved med at „bombardere“ de forskellige postbox-sekretærer med jeres ønsker, men jeg ville gerne spørge jer, om ikke i hvert fald en del af jer kunne tænke jer at brevvexle med en dansk kammerat til at begynde med, så at I dog kommer i gang nu, hvor lysten netop er der. Skriv en linie til mig, så vil jeg gerne forsøge at hjælpe jer. Bornholm kan jeg desværre ikke klare for tiden, for der har jeg også en lang venteliste.

Her er ellers, hvad der er af tilbud for dagen:

Island: Flere spejdere i alderen 11–14 år (enkelte skriver islandsk, men jeres breve kan være på dansk).

Tyskland: 1 spejder på 12 år.

Grækenland: 1 tyskskrivende spejder på 12 år, flere franskskrivende spejdere på 12–16 år.

Canada: Flere spejdere i alderen 12–14 år, 1 dansk-skrivende blåmejssefører.

U.S.A.: Spejdere i alle aldre fra 9 år og opefter, 1 dansk-amerikansk fører med en gruppe juniorspejdere, 1 norsk-amerikansk dito.

Venlig hilsen,

Mummy

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en
spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

.....

.....

Skoleklasse el. beskæftigelse

.....

.....

..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

.....

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser

på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger 1 krone i frimærker.

PIGESPEJDER DEPOTET

Lundsgade 6, København Ø
Telefon (01) 92 Øbro 8383
Giro 40673

Åbningstider: 9-17.30,
fredag 9-19, lørdag 9-14

Ved køb på depotet skal
der forevises rekvisition
eller medlemskort

Har du sommertøjet i orden?

Sommeruniformer

til spejdere og blåmejser, syet af lyseblåt, sanforiseret bomuldsstof. Samme model som den mørkeblå uniform. — Priserne er uden knapper.

længde	ærmer lange	ærmer korte
70 cm	24,50	22,50
75 cm	25,00	23,00
80 cm	25,50	23,50
85 cm	26,00	24,00
90 cm	27,00	25,00
95 cm	27,50	25,50
100 cm	28,00	26,00
105 cm	29,00	27,00
110 cm	29,50	27,50
115 cm	30,00	28,00
120 cm	30,50	28,50

Shorts, mørkeblå

syet af svært gabardinevævet, sanforiseret bomuldsstof.

str. 34 og 36	16,50	17,00
str. 38 og 40	17,50	18,00
str. 42	18,50	

Lejrsæt

bestående af nederdel, kortærmet bluse, shorts og busseronne.

Størrelse	34	36	38	40	42	44
Talje, cm	56 og 58	58 og 62	60 og 64	64 og 68	70 og 74	72 og 76
Nederdelslængde, cm	52	58	62	66	68	70
Bluse	17,00	17,25	17,50	17,75	18,00	18,25
Nederdel	18,00	18,50	19,00	20,00	21,00	22,00
Shorts	14,50	14,75	15,00	15,25	15,50	
Busseronne	13,00	13,25	13,50	13,75	14,00	
	62,50	63,75	65,00	66,75	68,50	40,25

Slacks

i mørkeblåt bomuldsstof, wash & wear.

str. 8 og 10 år	20,00	22,00
str. 12 og 14 år	24,00	26,00
str. 16 år		28,00
str. 36-46		29,85

Til mørkeblå shorts og slacks bruges den lyseblå bluse fra lejrsættet.

Tilbehør til sommeruniformen

Knapper, nylon m. emblem, pr. dus.	1,50
Lejrtørklæde, mørkeblåt	1,70
Hue, lyseblå, 50-60 cm	4,50
Sokletter, crepe-nylon, blå eller brune	
str. 7-8	4,25
str. 9-10	4,50
str. 10-11	5,30

Depotets prisliste for sommeren 1965

udsendes i maj måned til alle troppe og flokke.
Hvis du ikke har fået en, så bed din fører om den.

REDAKTØR: Ruth Estrup, Lundsgade 6, København Ø.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1965 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 17. 5. 1965